

на житото — той се убеди, че и там е сжщото. Спре се на ябжлката, която той бе насадил в градината си и от плода ѝ присади друга и младата фиданка даде сжщи ябжлки. Спомни си за кучето Гривчо, което бе верно каго брат, че от него той си отхрани друго, което по всичко приличаше на бащата . . . припомни си за много и много неща — и челото му се проясни.

XI

Настана последения ден на жетва.

Още в ранни зори ратаите вдигнаха сенници, под които ще гощават жетварките. На синора, дело се свжршват пределите на Исмаил беговите имоти се накладоха огнйове за да пекат сугарни агнета.

От една страна жетварките бжрзат по-рано да довршат жетва, че да остане време и за хоро; от друга — ратаите не изправят кржст за да бжде на време приготвена гощавката.

До като се вдигна на остен слжнцето ей че се зададоха Исмаил бег и Горнака на коне, а след тях Добриян и младия бег на два бели ата, които с очите си звездите от небето снимат.

Още от далеч ги посреща буйна песен на пжргави жетварки.

Те припяваха:

Два орла се вият

Над загорско поле,

Два сиви орела

Пржв пжт излетели.

Дочул песента Исмаил бег разбра, че това е песен в чест на младите господари и весело кимна глава на Горнака.

— Пак е Радина работа, — проговори Горнака.

— Бива си я снахата, — отвжрна бега.

— Благословени да сж, Исмаил бег, — поде Горнака. — Нея нощ когато заловихме Добрияна цялата нощ не мигнах. Мислих, размислях — и реших: тя ще бжде. Само дано немуне ритне сжрдце.

— Не вярвам. Което хубаво почва и добре се свжршва.